

Gedebukken - en erindring fra 1940'erne

Af: Ernst Jensen

Nu til dags er gedehold blevet en populær hobby i mange fritidslandbrug. Fra geden kan man få mælk, og man kan fremstille gedeost, som værdsættes af mange. Hvis man ikke har noget imod at spise sine husdyr kan man også fra gederne få dejligt, velsmagende kød. Der udveksles erfaringer i foreninger på landsplan om de bedste metoder til avl og opdræt. For langt de fleste må man tro, at der er tale om hobby. Der er næppe ret mange i vore dage, for hvem geder indgår som en vigtig bestanddel af livsgrundlaget og forsyner den daglige husholdning. Det er det i mange lande stadigvæk, og sådan var det også engang for familier i Danmark.

I min barndom hjemme i Sneum holdt vi malkegeder af dansk landrace. Det var under Anden Verdenskrig. Vi havde to hundeder, som blev malket, og som forsynede familien med rigelig mælk. Der skulle også meget til, for vi var mange derhjemme. Arbejderfamilier dengang havde ofte en stor børneflokk, for det var før den tid, da prævention blev almindelig let tilgængelig og selvfølgelig. Der gik således sædvanligvis 12-15 måneder mellem børnefødslerne i vores familie. Det blev til 10 i alt, fem drenge og fem piger, så var der ligevægt. I

en periode boede alle 10 børn hjemme i det lille hus i Sneum, før nogle af drengene i en tidlig alder kom ud at tjene på gårdene i omegnen.

I en arbejderfamilie, hvor faderen til tider endog var arbejdsløs, kunne der ofte være problemer med at skaffe det nødvendige for at få mad på de mange tallerkener hver dag. Der var god brug for produkterne fra den lille have ved huset: kartofler, gulerødder, rabarber og kål var en vigtig bestanddel af menuen. Nogle få høns kunne også bidrage med æg. Der blev udrugtet kyllinger, og ved meget festlige lejligheder var der hanekyllinger på menuen. Eller kanin. Under krigen var kaninavl meget attraktiv, og i barndomshjemmet var der til tider op mod 100 kaniner i bure i udhuset. Der var dannet en kaninavlforening, som mine forældre var medlemmer af. Der blev holdt møder, hvor man drøftede de forskellige racers fordele, og hvorledes man fodrede og passede dyrene, så de gav størst muligt udbytte. Sådanne møder blev undertiden også henlagt til den lille stue i huset i Sneum. Når man så var færdige med at drøfte kaninavl, var der socialt samvær, hvor der blev fortalt historier og sunget sange i skæret fra hængelampen

under loftet. Sådanne aftener blev der også budt på et lille traktement, men nøjsomt, med erstatningskaffe og hjemmebagt brød.

Petroleumslampen blev på et tidspunkt afløst af en karbidlampe, da det blev vanskeligere at skaffe petroleum. En sådan lampe var ikke så nem at have med at gøre. Den lille flamme hvæsende og spruttede, og en gang imellem gik den ud men blev ved med at hvæse ildevarslen.

Med mellemrum blev nogle af kaninerne sendt til slagteriet og bidrog på den måde til familiens trange økonomi. Naturligvis var det ikke så ofte, at husfaderen kunne gå med til, at vi selv spiste en af kaninerne. Det var der ikke råd til, og det var faktisk ikke så ofte, at vi overhovedet fik kød. I en periode havde vi dog en gris gående i et lille indelukke i udhuset. Da den blev slagtet, blev kødet saltet i et kar i kælderen til brug ved særlige lejligheder.

Men så var der altså gederne. Vi havde som sagt et par hungeder, som forsynede familien rigeligt med mælk. Og så var der desuden *gedebukken*. Den skulle jo sikre bestanden, hvad den også var villig og velgnet til, og om foråret fik vi kid, som var så utroligt søde og kåde, og som vi børn overvældede med kærlighed. Et år kom der to kuld, og det var jo bare for meget, mente forældrene. Der var gråd og klage, da et par kid måtte lade livet, inden det

rigtig var begyndt.

Gedebukken blev kaldt Marius. Det står hen i tågen, hvorfor den havde fået dette navn, men selvfølgelig kom det efterhånden til at passe meget godt til dyret. Marius havde sit specielle temperament og kunne nok være lidt vanskelig at omgås. I en eller anden afkrog af dens beskedne gedeforstand var der opstået den ide hos den, at den spillede en særlig rolle og kunne tiltage sig rettigheder. En gang imellem blev den aggressiv og ville markere disse indbildte rettigheder med magt. Så sænkede den hovedet med de to kraftige horn, stirrede med de skrå pupiller og gik til angreb på en eller anden person, som var i nærheden, og som den af en eller anden uforklarlig grund var blevet irriteret på. Nu var jeg – heller ikke dengang som 11-årig – nogen specielt modig person. Men jeg havde været ude at tjene på en gård i Hunderup allerede fra jeg var 10. Der havde jeg ofte udført ret hårdt fysisk arbejde, og jeg havde derfor temmelig gode kræfter. Da Marius prøvede at stange mig, viste jeg den, at jeg faktisk var den stærkeste. Jeg tog fat i dens horn og drejede dens hoved, indtil den mistede balancen og faldt. Det var et betydeligt nederlag for den at blive behandlet på den måde. Dens selvfølelse led et alvorligt knæk, og siden den dag havde den fået stor respekt for mig. Det gjaldt stadig ikke andre, og det var så grunden til, at Marius en skønne dag fik det røde kort.

Ernst og hans mor med gederne på græs i vejkanten i Sneum

Gederne græssede langs vejkanten, hvor de blev tøjret til en lang kæde, der var fastgjort i solide pløkke, der blev banket ned i jorden. Hver enkelt ged var bundet til denne kæde med en ring og så en ca. to m lang kæde til halsbåndet. Så kunne geden bevæge sig frit og æde græs indenfor et rektangel på ca. fire gange fem meter. Dyrene var af sikkerhedshensyn afskåret fra at komme ud på vejen. Det var ganske vist ikke nogen særlig farlig vej derude på landet ved Sneum. Når vi børn talte om den vej, så var det den, der førte hen til "lige-ud-svinget", som lå ca. 500 meter fra huset, og hvor vejen svingede i retning af

Allerup og Tjæreborg. Der kom sjældent biler på denne vej dengang. Dels var der simpelthen ikke ret mange biler, dels var der under krigen mangel på brændstof. Mange af dem, der kunne køre, blev drevet frem med "gengas" fra en generator, der fyredes med træ.

For os børn var det noget helt særligt at være den første, der opdagede en bil. Så råbte vi til de andre: Kom ud og se, der kommer en bil!! Så stod vi ved vejsiden og kiggede med store øjne på det tekniske vidunder, der kom tøffende. Sommetider kom der folk fra Esbjerg, som gerne ville fiske i Sneum Å. Det var efter vores stan-

dard sikkert meget velhavende mennesker, som kom i bil. Den parkerede de i nærheden af viadukten under jernbanen, og der kunne vi beundre den på nært hold og mærke lugten af olie og benzin, som gav os et indtryk af den fremmede verden udenfor Sneum.

Som regel var det min mor og mig, der satte gederne ud på græsrabatten om morgenen og hentede dem hjem igen om aftenen. Derhjemme blev de så bundet i udhuset, og mor malkede de to hungeder. Marius var i en bås ved siden af.

En aften, da vi kom ud for at hente gederne i nærheden af "*lige-ud-svinget*", var Marius på en eller anden måde sluppet fri af sit tøj og gik og åd grådigt af roeplanterne på marken ud mod vejen. Havde det været kraftige planter havde det jo ikke gjort så meget, men det var tidligt på sommeren, så planterne var ikke ret store. Marius havde ikke blot ædt af bladene men havde faktisk også rykket en mængde planter op. Den stirrede olmt og protesterende på mig og sænkede hovedet med de kraftige horn, da jeg gik hen imod den. Men belært af erfaringen angreb den ikke. Den havde mødt sin overmand, og da jeg fik fat i kæden, som den slæbte efter sig, lod den sig uden videre trække tilbage til vejen, hvor min mor stod med de to hungeder. Det viste sig, at ringen, der var fæstnet til Marius's lange kæde, var knækket.

Min mor cyklede hen til Sneumgård og undskyldte overfor bondemanden der, at Marius havde ødelagt nogle af hans roeplanter, og hun lovede at sørge for, at gedebukken ikke igen kunne slippe løs.

Det viste sig, at det var et løfte, som blev svært at holde. Marius havde fået smag på friheden og på den afveksling i kosten, som var at hente udenfor den sædvanlige begrænsning. Et par aftener senere, da vi kom for at hente gederne, var Marius ikke i sit tøj. Begge tøjrpælene var, hvor de var banket ned, og kæde og reb lå der også. Marius havde simpelthen på en eller anden måde frigjort sig fra tøjret! Gedebukken gik i vejsiden et godt stykke derfra i nærheden af "*lige-ud-svinget*". Den var endnu ikke nået ind på roemarken, eller måske den bare var blevet træt af roeplanter og trængte til kostforandring. Foreløbig havde den ladet sig friste af nogle dejlige mælkebøtteplanter i vejsiden.

Jeg fik fat i dyret og bandt rebet forsvarligt om dens horn og trak rasende af sted med udbryderen. Dens lange skæg viftede i sommervinden. Et par mælkebøtteblade stak ud fra dens mundvig, mens den gumlede, og den strittede lidt imod, som om den trodsigt ville fortælle mig, at den havde været i sin fulde ret til at søge friheden igen. Der var da heller ikke den mindste antydning af anger at skimte i dens gule øjne, selv om jeg skældte den grundigt ud. I dagene derefter passede jeg omhyggeligt på at tøjre Marius endnu mere forsvarligt

end før. Den havde fået en ny ring i kæden og ekstra lange tøjrpæle, som med en kraftig trækølle blev banket forsvarligt ned i jorden. I dagene derefter blev den da også hvor den skulle være, og måtte nøjes med det græs, den kunne nå indenfor den sædvanlige rækkevidde.

Men det er tænkeligt, at mine bestræbelser på at begrænse dens frihed havde vakt en form for trods og oprørstrang i dens lille gedebukkehjerne. I hvert fald gik der ikke mange dage, før den brød ud af sin fold derhjemme i udhuset. På en eller anden måde havde den også været i stand til at frigøre sig fra det reb, den var bundet med. Det var sket meget tidligt om morgenen, og da vi kom ud af huset, hørte vi en dyb brægen fra baghaven. Der gik Marius roligt og guffede i sig af kålplanterne, som var i god vækst! Men ikke nok med det. Først havde den forgrebet sig på tøj fra tørresnoeren ved huset. Et par pigekjoler var revet ned, og et par af min fars lange underbukser. Den havde gnasket lidt på tøjet, men det var åbenbart ikke rigtig faldet i dens smag, så derfor var den nu gået i gang med kålene. Den rejste hovedet trodsigt, mens den gumlede, men fulgte dog med uden at gøre modstand, da jeg trak den tilbage til båsen i udhuset.

Min far blev rasende. Han holdt meget af sin køkkenhave og var med rette stolt af den. Hvert år satte han således en ære i at være blandt de første, der kunne servere nye kartofler. Kålplanterne havde han pas-

set med stor omhu, og de var blevet gødet godt ved at indholdet fra spanden i "det lille hus" blev gravet ned mellem rækkerne. Med så stor en familie skulle spanden jo ofte tømmes. Denne gang var Marius gået for vidt! Det var nok dråben, der næsten fik bægeret til at flyde over, og for første gang begyndte vores far at tale om, at vi måske strengt taget slet ikke behøvede at have nogen gedebuk selv, og at den jo faktisk var til ikke så lidt besvær. Han kendte en mand i Tjæreborg, der havde en buk af samme slags, og den kunne vi måske låne nogle dage, når vore hungeder kom i humør til at ville forny bestanden og dermed fortsat være i stand til at forsyne os med mælk.

Det blev jeg ikke så glad for at høre. Selv om også jeg var vred på Marius for dens eskapader, så var der alligevel opstået en slags kammeratskab mellem os, i en magtbalance hvor jeg til en vis grad respekterede dens personlighed og dens iltre temperament, men hvor den for sit vedkommende også var klar over, at jeg var den stærkeste. Jeg lovede min far at passe ekstra på, at Marius ikke slap løs igen, og da han havde taget køkkenhaven nærmere i øjesyn og konstateret, at gedebukken faktisk ikke havde nået at ødelægge ret meget, så lod han nåde gå for ret.

Det bræt i lågen til gedebukkens fold, som den havde brudt i stykker, så lågen kunne åbnes, blev sømmet fast igen, og jeg bandt den igen med et stramt reb, så den nok

kunne gå frit omkring i folden men gerne skulle være forhindret i at komme ud.

Det står hen i det dunkle, hvordan Marius havde det med disse foranstaltninger, og hvilke forestillinger, der dannedes i dyrets hjerne. Nu til dags er der folk, der hævder, at dyr har følelser, næsten ligesom mennesker. Nogle mener sig i stand til at indgå i en slags kommunikation med dyr og forstå deres sprog. De påstår at kunne tolke dyrenes fornemmelser og tanker, deres inderste ønsker og behov. Det tager de sig ret godt betalt for hos dyreejere, der ikke er overdrevent skeptiske.

Også for 60 år siden var der jo såkaldte "kloge koner" m/k. Jeg mener dog ikke, at deres klogskab rakte så langt, at de ville kunne aflæse eventuelle tanker, der rørte sig bag Marius' hornede pande. Vi ville i hvert fald heller ikke have kunnet få råd til at betale dem for det, hvis de havde kunnet.

Men det blev mit indtryk, at Marius var blevet mere oprørsk og mere aggressiv, efter at vi så konsekvent forsøgte at begrænse dens frihed. Og det var som om dens udbrydertrang blev mere og mere udtalt.

Mig angreb den ikke, belært af erfaringen. Men en morgen, da min søster Elisabeth – som var godt et år yngre end mig – havde hentet vand ved pumpen udenfor huset og var på vej til køkkenet, stod Marius ved hushjørnet! Af en eller anden dunkel og uforklarlig årsag brød den sig ikke om, at min søster kom gående der, hvilket hun jo

ellers var i sin gode ret til. Da hun lige var kommet forbi den, sænkede den hovedet, for frem og gav hende et ordentligt puf bagfra med hornene. Hun tabte vandspanden og faldt pladask i det udstrømmende vand på havegangen og begyndte naturligvis straks at græde hjerteskræende. Jeg kom til og hjalp hende på benene og trøstede hende så godt jeg kunne. Heldigvis havde hun ikke taget skade bortset fra en lille skramme på knæet. Den behandlede min mor lidt senere med sin sædvanlige metode: hun pustede på såret og sagde, "såså, nu går det snart bedre!" Det virkede næsten altid!

Så gik jeg hen mod Marius, der fnyste lidt, sænkede hovedet og bakkede. Jeg var vred nu, og jeg greb fat i dens horn og viste den endnu engang min overmagt ved at vride dens hoved så den mistede fodfæstet og faldt omkuld. Endnu en gang havde den på en eller anden mystisk måde formået at frigøre sig fra det reb, den var bundet med. Men jeg trak den tilbage til folden med et solidt tag i dens horn.

Vores far var nu kommet til, og da han hørte, hvad der var sket, var der ikke mere at diskutere: Nu skulle Marius væk! Det kunne til nød gå an, at den åd af roerne på Sneumgårds marker; hvad der var endnu værre, var at den ødelagde noget tøj fra tørresnoren, og at den åd af nogle kålplanter i haven, ja det kunne man endda bære over med – under visse betingelser ganske vist. Men at den angreb en af pigerne! Nej,

der var grænsen for hans tålmodighed!

Min far arbejdede i den periode for kommunen med at køre grus ud på vejene med en trillebør og reparere huller i belægningen. En dag kom han hjem og fortalte, at nu havde han solgt Marius til en arbejdskammerat, der boede mellem Sneum og Bramming. Jeg ved ikke, om han havde fortalt køberen alt om gedebukkens aggressive temperament og om dens eskapader. Jeg ved heller ikke, hvad den skulle koste. Jeg tror den var billig. Men en handel er en handel. Det var aftalt, at han skulle have dyret bragt – og det skulle være min opgave!

Dagen efter om morgenen var jeg da også klar til turen. Så vidt jeg husker, må det have været i skolens sommerferie, for vi skulle i hvert fald ikke i skole. Elisabeth ville med. Hun var naturligvis blevet bange for Marius efter den hårde medfart, hun havde fået. Men når jeg var med følte hun sig tryk, og formentlig har hun gerne villet nyde at se gedebukken blive forvist fra vores hjem og afleveret til fremmede.

Vi drog af sted. Marius lod ikke til at nyde turen og strittede imod, men efterhånden affandt den sig med sin skæbne og fulgte med, selv om den skulede lidt, stirrede olmt på mig og sænkede hovedet som om den ville stange. Vi tog os god tid, og med jævne mellemrum fik Marius lov til at forsyne sig med nogle saftige mælkebøtter eller nogle af vejkantens tidsler. Vi passere-

de Sneumgård, drejede til venstre mod Sneum Kirke og fortsatte over vejbroen over Sneum Å. Jeg bandt Marius forsvarligt til rækværket for enden af broen, og Elisabeth og jeg satte os i græsset på skråningen og spiste vores medbragte rugbrød med fedt og drak saftvand, som mor havde givet os med til den lange tur. Fra det sted, hvor vi sad, kunne vi se åens bugtede løb og over mod jernbanebroen, som her i krigens tid var bevogtet af en gruppe tyske soldater. De skulle passe på, at broen ikke blev sprængt i luften af sabotører, og de havde indrettet sig i det lille hus, som DSB's personale plejede at bruge til forskellige servicefunktioner. En gang imellem morede tyskerne sig med at smide en håndgranat i åen. Når den eksploderede var der en masse fisk, der fik sprængt svømmeblæren og flød ovenpå. Så havde soldaterne fisk til deres middag. Hele døgnet gik en tysker på vagt på broen. Den var nemlig vigtig. I begyndelsen af 40'erne var Esbjerg Havn stadig isfri, mens andre havne var lukket af is. Derfor kom der mange vigtige transporter denne vej, ikke mindst af kul. Jævnligt kom der lange godstog med åbne vogne, tungt læsede med kul. Ofte skete det, at kulstykker dryssede ned fra vognene, og efter skoletid var jeg ude med en sæk og samlede kul. I lange perioder kunne jeg samle nok til at opvarme vores lille hus ved jernbanen.

Elisabeth, Marius og jeg fortsatte ad vejen

ud mod det sted, hvor den deler sig: går man til højre kommer man i retning af Darum, til venstre går vejen over jernbanen mod Tømmerby. Her, kort efter jernbanen, lå Marius's nye hjem.

"Nu kommer der flyvere igen!", bemærkede min lillesøster. Og ganske rigtigt: Højt over os hørtes en monoton brummende lyd, der blev stærkere og stærkere, og snart kunne vi se flyene. De kom sydfra i formationer på 10 – 20 maskiner, med kurs mod nordvest. Siden jeg som syvårig den 9. april 1940 så de lavtflyvende tyske maskiner hen over Sneum, havde jeg udviklet en vis interesse for fly og samtidig en – naturligvis yderst beskedene – viden om, hvad der foregik i den store verden, hvor krigen rasede.

"Det er engelske bombefly!", sagde jeg til Elisabeth. "De er på vej hjem fra Tyskland, hvor de har kastet bomber!". Den antagelse havde jeg fra mine forældre, som på deres gamle radio derhjemme, på trods af forbud, aflyttede "BBC sender til Danmark" – udsendelser, der i perioder kunne være vanskelige at høre på grund af de tyske støjsendere. I radioudsendelserne hørte man om heftige bombeangreb på nordtyske byer.

Flyene højt oppe i den blå himmel glimtede i solen, mens den dybe brummende lyd tog til. Pludselig så man nogle små, glimtende genstande løsne sig fra flyformationerne og falde mod jorden. De skinnede kraftigt i solen. Jeg stivnede og blev grebet

af angst. "Det, det er nok b-bo-bo-bomber"!, stammede jeg. Genstandene hvirvlede mod jorden, og det kunne se ud, som om de ville falde lige der, hvor vi stod. Så huskede jeg, at jeg et eller andet sted havde hørt, at man i nærheden af en eksplosion skulle tage en pind mellem tænderne og så i øvrigt dukke sig så godt som muligt. Pinden mellem tænderne skulle kunne forhindre, at man på grund af chok ved eksplosionen skulle komme til at bide sig selv i tungen eller at bide tænderne for hårdt sammen.

"Ned i grøften!" råbte jeg til min lillesøster. Jeg viklede gedebukkens reb godt rundt om mit håndled, og vi krøb i dækning i grøften. Men der var jo ingen pindel! Der var kun højt græs, tidsler, mælkebøtter og vild kørvel. I bunden af grøften var der lidt vand, og et par forskrækkede frøer hoppede af sted. Jamen så kunne vi da bruge gedebukkens reb! Bare Marius nu ville forholde sig rolig! – "Her, tag det i munden, hurtigt", sagde jeg til min søster og gav hende enden af rebet. Jeg tror ikke hun forstod, hvad det drejede sig om, men hun oplevede min frygt og min ophidselse og gjorde, som jeg sagde. Selv tog jeg også et stykke af rebet i munden og kravlede så forsigtigt op, så jeg kunne se, hvad der foregik. Flyene var på lang afstand nu, og den brummende lyd aftog. Men over os hvirvlede to metalglimtende genstande nu meget nærmere mod jorden. Jeg havde set billeder af bomber, og disse lignede ikke.

De lignede snarere tønder, og de roterede på vej ned. "En ny slags bomber", tænkte jeg panikslagen. – "Måske langt farligere end andre. Det må være bomber, som de ikke har nået at kaste over Tyskland!"

Genstandene nærmede sig nu hastigt og så ud til at ville falde på marken lige i nærheden af, hvor vi lå med reb i munden. Heldigvis forholdt Marius sig rolig. I begyndelsen, da vi var gået i dækning i grøften, havde den rusket i rebet, men det var den holdt op med. Den var nok blevet træt efter turen og havde måske lagt sig ned. Den anede jo heller intet om den fare, der nærmede sig. I hvert fald mærkede vi ikke noget til den og fik lov at beholde dens reb i munden. Det smagte bestemt ikke godt, men under indtryk af den overhængende fare, vi måske befandt os i, var det til at bære.

Da jeg så, at de glimtende genstande var ganske tæt ved jorden følte jeg en lamme rædsel. På en mark ved Opsneum var der for et stykke tid siden faldet en bombe. Måske var den udløst fra et britisk fly ved et uheld, måske var det blot en overskydende, som piloten ville af med for at lette flyet. Hvor bomben var faldet, var der et kæmpestort krater. Måske var vores sidste time virkelig kommet nu! Samtidig var jeg bevidst om, at vi der i grøften – stadig med reb i munden - dog havde en rimelig chance. Vi var jo trods alt i god dækning. Jeg ventede åndeløst og med bankende hjerte på eksplosionen,

men den kom ikke! I stedet hørte vi to gange en dump lyd et stykke borte, som af et eller andet, der faldt i en våd græsmark.

Jeg så op fra grøften. Derinde på marken lå to tøndelignende, blanke genstande! Den ene af dem trillede lidt. Jeg var i vildrede. Sådan plejede bomber altså ikke at se ud! "Men det må vel være bomber", sagde jeg alligevel spagfærdigt. "Måske kan de eksplodere hvad øjeblik det skal være! Lad os hellere se at komme væk.!"

Nogle dage senere fik jeg at vide, at der aldeles ikke var tale om bomber. De engelske fly havde på de lange bombetogter til de nordtyske byer brug for mere brændstof, end flyets tanke kunne rumme. Derfor medbragte man tønder med ekstra brændstof. Når de var tømt, kastede man dem ud af flyet.

Det var, hvad vi havde oplevet.

Jeg tog rebet ud af munden, og det samme gjorde Elisabeth. Vi kravlede op af grøften, og jeg trak i rebet for at få Marius med. Rebet var løst! Der var ingen modstand. Gedebukken var der ikke! – "Åh nej, råbte jeg. "Det dumme dyr. Nu er Marius stukket af!"

Endnu en gang havde den demonstreret sin evne som udbryder og på en eller anden måde fået frigjort sig fra rebet.

Der var ikke langt til det nærmeste hus, og der fik vi en meget ubehagelig overraskelse. Marius var gået i gang med at spise salatblade og kål i en meget velholdt og frodig køkkenhave. En kone kom ud og vir-

kede slet ikke venlig, da hun så, hvad der skete. "Er det jeres ged? Kan I så se at få den væk!" råbte hun.

Jeg fik fat i Marius endnu en gang, og så fortalte jeg den vrede kone, hvad der var sket, og hvordan gedebukken var undsluppet. Jeg fortalte også, at vi nu var på vej hen til bukkens nye ejer, der boede en halv kilometer længere henne ad vejen. – "Nå ja", sagde hun, "det er jo Lars Olsen. Han har vist fire eller fem hungeder, så han kan vel bruge en buk.". Hun var blevet formildet og gav os et stykke kage og en kop mælk, inden vi drog videre. Det var komælk, og vi var jo vant til at drikke gedemælk, så det var ikke nogen nydelse.

Kort efter blev Marius så afleveret i sit nye hjem. Elisabeth og jeg drog hjemover mod Sneum, og her slutter så historien om gedebukken Marius. Jeg ved ikke, hvordan den opførte sig hos den nye ejer. Men når min far omtalte arbejdskammeraten, der havde overtaget dyret, så var det som om han veg uden om at komme nærmere ind på den sag. Det var mit indtryk, at han og arbejdskammeraten ikke var helt så gode venner, som de havde været.

Ernst Jensen, Kærvej 5, 4243 Rude. Fhv. skoleinspektør og skolekonsulent på Grønland. Cand. Pæd. Psych. Ph.d. grad 2000. Har udgivet flere undervisningsbøger til det grønlandske skolevæsen samt et par børne- ungdomsbøger.

2006 desuden: Døden må vi leve med - en bog om døden og livet ", samt 2008" Som ordsproget siger - Ordsprogets psykologi".

Har tidligere bidraget med artikler i årbogen.